

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA PARIS, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an

la 1 Ianuarie și 1 Iulie

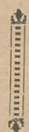
Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechi 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul posta

D-nii abonați care nu au primit tabla de materii pe anul 1913, sunt rugați a o cere, trimițând abonamentul cât mai neîntârziat.

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I*: Aneta Misirlu cu Primăria orașului Craiova.

Curtea de apel din București, secțiunea II: Societatea Româno-Americană și European Petroleum cu B. Margulies. — *Secțiunea IV*: Alexandrina T. Marinescu și altul cu Ion Mușat Rădulescu.

JURISPRUDENȚA STRAINA. — *Tribunalul civil din Dunckerque*. — Observațiune de S. R.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 6 Noembrie 1913

Președînța d-lui C. R. Manolescu, președinte

Aneta Misirlu cu Primăria orașului Craiova

RENTĂ PERPETUĂ (CONTRACT DE). — CARACTER PERSONAL ȘI MOBILIAR. — RĂSCUMPĂRARE. — ART. 474, 523, 550, 776, 1892 ȘI 1907 COD. CIVIL.

RENTĂ PERPETUĂ. — RĂSCUMPĂRARE. — TERMEN. — STIPULAREA LUI ÎN FAVOAREA DEBITORULUI. — ART. 1024 COD. CIVIL.

RENTĂ PERPETUĂ. — RĂSCUMPĂRARE. — TERMEN LUNG. — NE-RĂSCUMPĂRARE. — CLAUZĂ ILICITĂ.

MINISTER PUBLIC. — CONCLUZIUNI CONTRARII INTERESELOR MINORILOR. — DACA ATRAGE NULITATEA HOTĂRĂRII. — ART. 2 AL LEGII DIN 29 OCTOMBRIE 1877, PENTRU ATRIBUȚIUNILE MINISTERULUI PUBLIC.

1° Din cuprinsul dispozițiilor art. 474, 523, 550, 776, 1892 și 1907 c. civ., rezultă că legiuitorul a consacrat în codicele român renta

perpetuă cu același caracter personal mobilier și prin esență rescumpărabilă ca și în legislațiunea franceză și italiană, care 'i-a servit ca model iar din faptul eliminării art. 530 și 1909—1911 din codul Napoleon, nu poate rezulta intenția legiuitorului român de a schimba acest caracter al rentei perpetue, de oarece alte texte de lege evidentiază că și în legislația română renta perpetuă poate fi răscumpărată, astfel art. 776 c. civ., care vorbind de împărțeala imobilului ipotecat pentru garantarea unei rente, și autorizând răscumpărarea acestei rente pentru înlesnirea operațiunilor împărțelei, înțelege a vorbi de o rentă perpetuă.

2° În contractul de rentă, cu toate că creditorul și-a interzis dreptul de a cere restituirea capitalului, debitorul, în lipsă de stipulațiune expresă, conservă facultatea de a se liberă oricând de obligațiunea rentei, restituind capitalul, de oarece, ca și în contractul de împrumut fără dobândă, termenul este presupus ca stipulat în favoarea debitorului, conform regulii stabilite în art. 1024 cod. civil.

3° În contractul de rentă, părțile pot să prevadă un termen limitat în care debitorul să nu poată exercita dreptul de răscumpărare, cu singura restricțiune ca termenul să nu fie atât de lung încât să echivaleze cu o renunțare pentru totdeauna din partea debitorului la răscumpărare, de oarece, în asemenea caz, renta și-ar pierde

caracterul său esențial și ar conține o clauză de nerăscumpărare perpetuă, adică o clauză ilicită.

4° Faptul că reprezentantul Ministerului public de pe lângă instanța de apel, în afaceri privitoare la minori și interziși, a pus concluziuni pentru respingerea apelului minorilor și în contra intereselor lor, nu poate fi o cauză de anularea deciziei, de oarece procurorul trebuind să observe exacta aplicațiune a legii și să contribuie cu propriile sale lumini la rezolvarea litigiului, are rolul de reprezentat și organ imparțial al legii, iar nu rolul de reprezentant al incapabililor.

No. 641 bis. — Respins recursul făcut de Aneta Mirlușiu ș. a., contra deciziei No. 176 din 1911, a Curții de apel Craiova secția II, în proces cu primăria comunei Craiova.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al. Alessiu.

S'au ascultat: d-l avocat Em. Antonescu, din partea primăriei comunei Craiova, asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului rezultând din achiesarea recurenților la hotărârea atacată cu recurs; d-nii avocați I. Tanoviceanu și B. M. Missir în combateri; d-l procuror St. Stătescu în concluziuni.

Curtea a unit incidentul cu fondul, după care, s'au ascultat d-nii I. Tanoviceanu și B. Missir în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat Em. Antonescu, în combaterea motivelor de recurs, iar d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni pentru respingerea recursului

Curtea, deliberând,

Asupra incidentului de inadmisibilitatea recursului:

Având în vedere că, prin decizia atacată cu recurs, Curtea de apel din Craiova a admis acțiunea introdusă de primăria orașului Craiova, recunoscându-i dreptul asupra tuturor legatelor particulare prevăzute în testamentul defunctului N. Ignătescu, între care și acela al rentei de zece mii lei anual, din venitul moșiei Prisăceana;

Având în vedere că se constată din ordonanța de adjudecare No. 17 din 5 Aprilie 1912, că recurenții, în calitate de moștenitori ai defunctului Ignătescu, au cerut vânzarea moșiei Prisăceana, pentru eșire din indiviziune;

Că, înainte de a se procedea la vânzare, în vedere că primăria avea o ipotecă asupra moșiei pentru garantarea legatului rentei de zece mii lei anual, și în vedere că o asemenea sarcină perpetuă depărta pe concurenți dela licitație, recurenții au declarat

la 8 Martie 1912, că convin să se dea primăriei, în schimbul radierii ipotecii, un capital de 200.000 lei, ce se va consemna de cumpărător, declarație la care primăria n'a obiectat nimic și de care tribunalul a luat act, iar din sentința No. 302, din 17 Mai 1912, se constată că, cerându-se împărțeala prețului rezultat din vânzarea moșiei în proporțiune cu părțile fiecăruia, recurenții nu s'au opus la cererea primăriei de a se consemna prin osebită recipisă, pe numele ei, capitalul de 200.000 lei, care apoi a și fost încasat de Primărie;

Că, Primăria, intimată, susține că, din declarațiunea făcută de recurenți la vânzarea moșiei, cum și din faptul că dâșșii n'au făcut nici o rezervă la încasarea de către Primărie a capitalului rentei, rezultă că au executat de bună voe legatul și prin aceasta au încuviințat la decizia atacată cu recurs, întrucât atât declarațiunea din 8 Martie, cât și încasarea capitalului rentei sunt posterioare pronunțării acestei decizii;

Considerând însă, că rezultă din împrejurările în care a intervenit declarațiunea menționată mai sus cu ocazia vânzării moșiei, pentru eșire din indiviziune și consemnarea capitalului de 200.000 lei, că recurenții au primit să consemne acest capital, în scopul de a obține radierea ipotecii, făcând astfel posibilă vânzarea moșiei fără sarcina unei rente perpetue; că, deci, intențiunea lor a fost să ofere Primăriei, prin consemnarea capitalului rentei, o altă garanție decât aceea a unei ipoteci la care dâșșii renunțase, iar nu să recunoască validitatea legatului, mai ales că chestiunea validității acestui legat se află deferită judecății acestei Inalte Curți, prin recursul de față, introdus anterior împrejurărilor și faptelor din care Primăria pretinde că rezultă încuviințarea din partea recurenților;

Că, dar, faptul încasării de către Primărie a capitalului de 200.000 lei, neimplicând neapărat o execuțiune voluntară a deciziei atacată cu recurs din partea recurenților, nu se poate susține că dâșșii au încuviințat la această deciziune și recursul urmează să fie declarat admisibil. După care:

Curtea, deliberând,

Asupra motivului II de casare:

«Violarea art. 1414 și 1415 c. civ. In legea noastră, renta perpetuă sub orice formă, fie funciară, fie con-

stituită, nu se poate înființa, de oarece legea interzice locațiunile ereditare. Bifurcarea pe veșnicie a proprietății este oprită de dreptul nostru public, fiindcă prin ea se lovește marele interes public al circulațiunii bunurilor».

Având în vedere că, se constată, că în 1898, defunctul N. Ignătescu, prin două testamente succesive, institue Academia Română legatară universală a averii sale, cu sarcina de a servi Primăriei Craiova câte 10.000 lei anual, din venitul moșiei Prisăceana, pentru întreținerea unui azil de infirmi; că, în urma renunțării Academiei Române, recurenții ca succesori legitimi s'au opus la cererea Primăriei de a i se preda legatul, invocând, între altele, că legiuitorul român suprimând art. 530 și 1909 — 1914 cod. Napoleon, care reglementează renta funciară perpetuă și renta perpetuă constituită printr'un capital mobilier, prin aceasta a înțeles să interzică constituirea lor; că, deși în legislația română nu există un text care să oprească formal convențiunile sau dispozițiunile de rentă perpetuă, însă o asemenea prohibițiune rezultă din spiritul art. 1414 și 1415 c. civ., care opresc pe viitor înființarea locațiunilor ereditare cunoscute sub numele de emfiteoze cu care rentele perpetue se confundau în vechiul drept;

Că, Curtea de apel a admis cererea Primăriei și a obligat pe recurenți la plata legatului rentei, hotărând că renta perpetuă este permisă în legislația română atât pe baza principiului libertății convențiunilor și dispozițiunilor de ultimă voință cât și pentru că fiind un drept personal mobilier, care prin esența lui se poate răscumpăra, nu poate să fie contrar nici unui principiu de drept public sau privat;

Considerând că, din dispozițiunile art. 474, 523, 550, 776, 1892 și 1907 cod. civil rezultă că legiuitorul a consacrat în codicele român renta perpetuă cu acelaș caracter personal mobilier și prin esența ei răscumpărabilă ca și în legislația franceză și italiană, care i-a servit de model; că, eliminarea art. 530 și 1909—1914 din codul Napoleon, care prevăd că această rentă se poate răscumpăra și că prin convenția părților se poate interzice răscumpărarea — interdicțiune care, pentru renta fonciară nu poate trece peste 30 de ani, iar pentru celelalte rente peste 10 ani — nu poate avea semnificarea că legiuitorul a schimbat acest caracter al rentei perpetue, de oarece alte texte evidentiază că, și în legislația ro-

mânească, rentă perpetuă poate fi răscumpărată, astfel art. 776 c. civ, care vorbind de împărțeala imobilului ipotecat, pentru garantarea unei rente și autorizând răscumpărarea acestei rente pentru înlesnirea operațiunilor împărțelei, înțelege a vorbi de o rentă perpetuă;

Că, dealtfel, acest caracter al rentei perpetue mai rezultă din principiul că constituirea de rentă este o specie de împrumut cu singura deosebire că capitalul împrumutat nu este nici odată exigibil; că, dacă în împrumutul fără dobândă, termenul pentru care s'a convenit împrumutul este presupus stipulat în favoarea debitorului, conform regulei comune din art. 1024 c. civ. și numai împrejurarea că s'a stipulat o dobândă face să se prezume termenul și în favoarea creditorului, în contractul de rentă, în care creditorul și-a interzis dreptul de a cere restituirea capitalului, nimic nu face să se prezume, în lipsă de stipulațiune expresă, că există un termen în favoarea sa, și, așa fiind, debitorul conservă facultatea deplină de a se liberă oricând de obligațiunea rentei restituind capitalul ei;

Considerând că, dela această regulă părțile pot să deroage în convențiunile lor, căci nimic nu împiedecă ca ele să prevadă un termen limitat, în care debitorul să nu poată exercita dreptul de răscumpărare, cu singura restricțiune ca termenul să nu fie atât de lung în cât să echivaleze cu o renunțare pentru totdeauna, din partea debitorului, la răscumpărare, de oarece, în asemenea caz, renta și-ar pierde caracterul său esențial și ar conține o clauză de nerăscumpărare perpetuă, adică o clauză ilicită;

Că, prin urmare, dispozițiunile art. 530 și 1911 din cod. Napoleon erau parte inutile față de cele expuse mai sus, parte contrarii principiului libertății convențiunilor, căci fixau limite arbitrare până la care părților le era interzis să stipuleze nerăscumpărarea rentei, și așa fiind, este fără temei argumentul dedus din eliminarea lor spre a se susține prohibițiunea rentei perpetue în legislația română;

Considerând că o asemenea prohibițiune nu se poate susține nici pe temeiul art. 1414 și 1415 c. civ., de oarece legiuitorul, suprimând emfiteozele, a înțeles să suprimă acele drepturi reale imobiliare, cu caracter absolut perpetuu, care bifurcau proprietatea în vechiul drept și care constituiau adevărate piedice la

circulațiunea imobilelor, iar nu să supprime un drept personal, prin esență răscumpărabil, cum este renta modernă, care nu prezintă nici unul din inconvenientele locațiunilor ereditare sau rentelor funciare imobiliare din vechiul drept;

Că, așa dar, Curtea de apel judecând că constituirea unei rente perpetue, fie cu titlu oneros sau gratuit, fie asupra Statului sau particularilor nu este prohibită în legislația română, n'a săvârșit nici o violare de lege și motivul de recurs este nefondat.

Asupra motivului I de casare :

«Violarea legii. Art. 2 al legii din 29 Octombrie 1877, cere prezența Ministerului public în favoarea incapacabililor și ca parte alăturată a lor; reprezentantul Ministerului public nu avea dar dreptul să pună concluziuni în contra intereselor minorilor cum a făcut».

Considerând că, după art. 2 al legii din 29 Octombrie 1877, pentru atribuțiunile Ministerului public, în toate cazurile în care procurorul nu are calitate de parte principală, prezența sa la ședințele diferitelor instanțe încetează, afară de ceace privește pe minori și interziși, în favoarea cărora se conservă asistența procurorului;

Că, rezultă din această dispozițiune că prezența procurorului ca parte alăturată în materie civilă, care, înaintea legii din 1877, era obligatorie în toate afacerile, a fost mărginită numai în afacerile care privesc pe minori și interziși;

Că, însă, nici din litera nici din spiritul acestei legi nu rezultă că procurorul, în afacerile privitoare pe minori și interziși, trebuie neapărat să pue concluziuni în favoarea acestor incapabili, de oarece acest magistrat trebuind să observe exacta aplicațiune a legii și să contribuie cu propriile sale lumini la rezolvarea litigiului, are rolul de reprezentant și organ imparțial al legii, iar nu rolul de reprezentant al incapacabililor, cum fără temei se susține prin motivul de recurs;

Că, așa fiind, faptul că reprezentantul ministerului public de pe lângă Curtea de apel a pus concluziuni pentru respingerea apelului minorilor și în contra intereselor lor, nu poate fi o cauză de anularea deciziunii;

Că, ambele motive de casare găsimu-se nefondate, recursul urmează să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 13 Noembrie 1913

Președința d-lui Fr. Papp, președinte

Societatea Româno-Americană și European Petroleum cu
B. Margulies ¹⁾

CONCESIUNI PETROLIFERE. — CONSOLIDARE. — CONCESIUNE FĂCUTĂ DE UN COHEREDE — COHEREZI. — OPOZABILITATE. — ART. 12 DIN LEGEA DE CONSOLIDARE DELA 1904.

CONCESIUNI PETROLIFERE. — CONSOLIDARE. — PROCES. — RECLAMAȚIUNE FĂCUTĂ LA JURIUL COMUNAL. — DACA CONSTITUE UN PROCES ÎN SENSUL ART. 12 DIN LEGEA DE CONSOLIDARE DELA 1904.

1° Potrivit art. 12 din legea de consolidare din 1904, concesiunea acordată de unul dintre coherezi concesionarului său, este valabilă și opozabilă coeredelui celui dintâi, dacă acea concesiune, emanând dela proprietarul indiviz, este făcută prin acte transcrise cu cel puțin un an înainte de promulgarea acestei legi, și dacă pentru acel teren nu se pornise un proces în regulă cu cel puțin trei luni înainte de promulgarea acestei legi.

2° De reclamațiunea făcută juriului comunal de către concedentul unui comoștenitor ca și de procesul-verbal de menținerea lui în posesie pe întregul teren, nu se poate prevala concedentul celuilalt comoștenitor ca de o acțiune și de un proces pornit conform art. 12 din legea de consolidare, de oarece acea reclamațiune, chiar dacă ar fi constituit o adevărată acțiune și ar fi echivalat unui adevărat proces în sensul art. 12, încă, întrucât nu este pornită de către cel în drept, adică de către coproprietarul lezat sau de concedentul lui, nu-i poate folosi celui dintâi spre a se bucura de avantajele garantate prin art. 12

No. 175. — Admis apelul făcut de societățile Româno-Americană și European Petroleum contra sentinței No. 72 din 7 Noembrie 1909, a comisiunii de consolidare din județul Prahova. Respinsă cererea de consolidare făcută de frații N. N. Seceleanu și D. N. Seceleanu astăzi Bertold Margulies.

S'au ascultat: D-l avocat Bilciurescu din partea societăților apelante și d-l avocat Danielopol din partea

1) Publicăm din nou această decizie apărută în No. 12 dela 13 Februarie corect, cu unele greșeli care îi alterau sensul.

intimatului B. Margulies ; d-l procuror Săvescu în concluziuni pentru respingerea apelului în fond, iar în subsidiar pentru a se face o cercetare locală cu martori.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de societatea «European Petroleum comp.», contra sentinței No. 216 din 1907, a comisiei de consolidare Prahova, cererea de intervenție No. 13321 din 1908, făcută la acest apel de către societatea «Româno-Americană», cât și apelul conexat cu cel dintâi făcut de către societatea «Româno-Americană», contra sentinței No. 72 din 1909 a aceleași comisii de consolidare ;

Având în vedere că prin decizia No. 216 din 1907, comisia de consolidare a admis cererea de consolidare a fraților Seceleanu, pentru un teren de 4 hectare 7150 m. p., din comuna Telega, la hotarul Grăușor, și a respins contestația societății «European Petroleum Comp.», contra consolidării cerută de frații Seceleanu, iar prin sentința No. 72 din 1909, a respins cererea de consolidare făcută de către societatea «Româno-Americană», a unui teren de 4 hectare 7070 m. p. din comuna Telega, la hotarul Grăușor, și în care se cuprinde chiar terenul de 4 hectare 7150 m. p. cerut în consolidare de frații Seceleanu ;

Având în vedere că, prin apelurile și prin intervenția de față se urmărește admiterea contestației și a cererii de consolidare pornită de către William Fowler și de societatea «European Petroleum Comp.», ale căror drepturi le reprezintă azi societatea «Româno-Americană» și tot deodată se tinde la respingerea cererii de consolidare pornită de frații Seceleanu, reprezentați azi prin B. Margulies ;

Având în vedere actele depuse de părți, concluziunile orale și în scris ale lor ;

(Urmează considerantele de fapt ale Curței prin care stabilește că proprietar absolut asupra terenului concedat societății «Româno-Americană», era concedentul Ioniță Roman).

Considerând că, chiar dacă dreptul de proprietar absolut al lui Ioniță Roman, concedentul din 1896, către societatea «Româno-Americană», n'ar fi fost stabilit așa cum nu este cazul în speță, și chiar dacă s'ar fi stabilit cum că asupra terenului în litigiu ar fi fost coproprietară cu Ioniță Roman și sora sa Sia Voicu Ristea, încă concesiunea de consolidare

dată în 1896 numai de Ioniță Roman, alături de copiii săi, către autorul apelantei societăți, a avut darul să consolideze în mod valabil în patrimoniul acestei societăți dreptul de concesiune, de oarece acest imobil, în această ipoteză, aparținând în mod indiviz Siei Voicu Ristea și lui Ioniță Roman, și fiind dat în concesiune de unul dintre coerezi — de Ioniță Roman — această concesiune este valabilă și opozabilă și coeredeii sale Sia Voicu Ristea, conform art. 12 din legea de consolidare din 1904, de oarece este o concesiune acordată prin acte transcrise cu cel puțin un an înainte de promulgarea acestei legi — în speță în 1896, — emanând dela un proprietar indiviz și pentru care teren nu se pornise nici proces în regulă cu cel puțin trei luni înainte de promulgarea legii din 1904 ;

Considerând că, reclamațiunea făcută la juriul comunal de Predescu, concedentul din 1904, al acestui teren dela Ion Ioniță Roman, Paraschiv I. Roman și N. Drăgușin și încheerea juriului comunal în urma anchetei jandarmilor, — la care se referă intimatul, — nu poate constitui un proces în sensul legii din 1904, de oarece menținerea în posesiune de juriul comunal a lui Predescu, care n'avea drepturi condate de Sia Voicu Ristea, până la data reclamației, nu poate echivala unui proces care ar fi trebuit să fie pornit de comoștenitoarea Sia Voicu Ristea, care se pretindea comoștenitoare și singură în drept a porni acel proces în numele și în virtutea drepturilor ei ca proprietară, sau de un concedent al ei, căci numai pornirea de către ea sau de un concedent al ei la acea dată a unui asemenea proces, ar fi putut împiedica aplicarea dispozițiilor art. 12 și ar fi putut constitui neîndeplinirea condițiunii cerută de art. 12 din legea de consolidare din 1904, și cât timp o asemenea dovadă nu se face de intimat de pornirea unui asemenea proces de către Sia Voicu Ristea sau de un concedent al ei la acea dată, încheerea juriului comunal invocată nu face inaplicabile în favoarea apelantei societăți a dispozițiilor art. 12 din citata lege ;

Considerând deci, că și din acest punct de vedere al drepturilor conferite societății apelante de către art. 12 din lege, ea are dobândit în mod valabil concesiunea din 1896, transcrisă anterior celei pe care se întemeiază intimatul și deci este în drept a ob-

ține consolidarea cerută la prima instanță în 1905, și ca atare este în drept a cere să se respingă contestația și cererea de consolidare pentru același teren în întindere ceva mai mică făcută de frații Seceleanu, azi B. Margulies, și din acest punct de vedere apelurile ca și intervenția devin fondate și cată a fi admise, respingându-se cererea de consolidare și contestația fraților Seceleni, azi B. Margulies.

Pentru aceste motive, admite apelul, etc.

Semnați: Fr. Papp, G. A. Mavrus, A. Procopiu,
Em. Miculescu, Ef. Antonescu.

SECȚIUNEA IV

Audiența dela 23 Ianuarie 1913

Președința d-lui M. Gr. Ciocârdia, președinte

Alexandrina T. Marinescu și altul cu Ion Mușat Rădulescu

EXECUTARE SPLITĂ. — URMĂRIRE IMOBILIARĂ. — CERERE DE
EVICȚIUNE. — PRESCRIPTIE. — TERMENUL DE CINCI ANI. — ART. 568
PR. CIVILĂ.

Dispozițiunile prevăzute de art. 568 pr. civilă, cu privire la prescripțiunea de cinci ani a ori-cărei cereri de evicțiune a bunului adjudecat, începe a curge din momentul executării ordonanței de adjudecare, și aceasta indiferent dacă executarea a avut loc prin portărei, cu îndeplinirea unor anumite forme, sau dacă părțile au făcut punerea în posesiune de bună voe, adică dacă urmăritul a delăsat imobilul și adjudecatarul a intrat în stăpânire, întrucât formalitățile pentru punerea în posesiune nu sunt solemne.

No 110. — S'a ascultat d-nii avocați Cesar Th. Pascu și Matei Iosefache, în susținerea și combaterea apelului.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Alexandrina T. Marinescu și Tănase Marinescu, personal și ca soț pentru autarizare, în contra sentinței civile No. 630 din 1911, a tribunalului Ilfov, secția II civ.-c.r.

Având în vedere sentința apelată, actele prezentate de părți și cele aflate la dosar, depunerile mar-torilor ascultați de tribunal, precum și concluziunile orale și scrise ale părților;

Având în vedere că, din actele aflate la dosar, din desbaterile ce au urmat în cauză și din sentința su-pusă apelului se constată în fapt următoarele: în anul 1890, Mușat Rădulescu, contractează un împrumut

de 1370 lei, dela Elena Țane, pe un termen de un an, ipotecându-și imobilul său din calea Văcărești No. 232, azi 270. Din diferite împrejurări, actul de ipotecă n'a fost înscris în registrele tribunalului. Patru ani după facerea actului de ipotecă, în 1894, moare Mușat Rădulescu și tocmai în anul 1897 August 7, la trei ani după moartea sa, d-na Elena Țane obține inscripțiunea actului de ipotecă.

Acest act devenind exigibil prin neplata capita-lului la termenul stipulat în act, la 3 Septembrie 1897, numita creditoare cere și i se încuviințează în-vestirea actului cu formula executorie și apoi începe urmărirea imobilului ipotecat. Imobilul fiind scos în vânzare la licitațiune publică, se adjudecă în mod definitiv pe numele d-lor Alexandrina T. Marinescu și T. Marinescu prin ordonanța de adjudecare No. 3581 dată de tribunalul Ilfov, secția de notariat, la 15 Decembrie 1903. In contra acestei ordonanțe fă-cându-se recurs de către Florca Mușat Rădulescu, unul dintre moștenitorii defunctului Mușat Rădulescu, acest recurs a fost respins de Inalta Curte de Casa-ție, secția II, prin deciziunea sa No. 440, pronunțată în ziua de 1 Noembrie 1904.

La 9 Mai 1909, adjudecatarii cer investirea ordo-nanței de adjudecare cu formula executorie. La 11 Iunie 1909, se execută această ordonanță prin pune-rea în posesiune a adjudecatarilor asupra imobilului adjudecat lor, după cum se constată din procesul-verbal încheiat în acea zi de portărelul Traian Ale-xescu, de pe lângă tribunalul Ilfov, iar la 18 Iunie 1909, tribunalul Ilfov, secțiunea de notariat, con-firmă această punere în posesiune prin încheierea sa No. 4695.

La 16 Februarie 1909, cu 5 luni înainte de a fi executată ordonanța de adjudecare mai sus mențio-nată, Ion Mușat Rădulescu, în calitate de moștenitor al d-functului său tată Mușat Rădulescu, chiamă în judecată pe adjudecatarii Alexandrina și Tănase Ma-rinescu înaintea tribunalului Ilfov, cerând a se anula ordonanța de adjudecare, declarându-se neopozabilă față de dânsul, întrucât el fiind moștenitorul lui Mușat Rădulescu, n'a fost de loc citat în cursul urmării și în consecință să i se recunoască dreptul la a șasea parte în plină proprietate în imobilul din Bu-curești, calea Văcărești No. 232, azi 270, pronunțân-du-se eșirea din indiviziune în principiu asupra ace-

stei averi. Tribunalul Ilfov, secția II, prin sentința sa civilă No. 630, pronunțată în ședința dela 24 Noiembrie 1909, constatând că reclamantul Ion Mușat Rădulescu, este fiul legitim al defunctului Mușat Rădulescu, că dânsul nu a fost de loc citat în această calitate în cursul urmăririi și că pe urma numitului defunct au rămas șase copii, în consecință a admis în parte acțiunea și suplimentul de acțiune introduse de Ion Mușat Rădulescu, prin petițiunile înregistrate la No. 4104 din 1909 și 11988 din 1910; a declarat neopozabilă reclamantului Ion Mușat Rădulescu ordonanța de adjudecare a tribunalului Ilfov, secția de notariat cu No. 3581 din 15 Decembrie 1903, în cece privește a șasea parte din imobilul din București, calea Văcărești No. 232, azi 270; a recunoscut numitului reclamant dreptul la a șasea parte din menționatul imobil; a ordonat eșirea din indiviziune în principiu asupra acestei averi între reclamant și defensori; a rezervat reclamantului acțiune separată pentru plata venitului părții sale aferente și a obligat pe defensori să plătească reclamantului 50 lei, cheltueli de judecată, 156 lei și 60 bani Statului pentru taxele de timbru și 46 lei și 50% corpului de portărei drept taxe de procedură.

În contra acestei sentințe (mai sus menționate), Tănase Marinescu și Alexandrina T. Marinescu au declarat apel în ziua de 20 Ianuarie 1912, care apel este dedus astăzi în judecata acestei Curți.

Având în vedere că apelanții prin avocatul lor Cezar Pascu, au invocat azi înaintea Curții în prim loc prescripțiunea prevăzută de art. 568 din procedura civilă, susținând că au stăpânit imobilul neîntrerupt timp de 5 ani înainte de intentarea acțiunii; că, imobilul se găsește în posesiunea lor din 1909 de când le-a fost predat de conservatorul imobilului, imediat după punerea sa în posesiune; că, această predare a imobilului echivalează că o adevărată executare a ordonanței de adjudecare așa cum prevede art. 568 din procedura civilă; iar, în subsidiar, au cerut proba cu martori ca să facă dovada predării imobilului de către conservatorul numit de tribunal. În al doilea loc au cerut să se recunoască reclamantului Ion Mușat Rădulescu, dreptul numai la a șaptea parte din imobilul în discuțiune, de oarece de pe urma defunctului Mușat Rădulescu, au rămas 7 copii, iar nu șase, cum au urătat martorii ascuțiți de tribunal;

În ce privește prescripțiunea invocată de apelanți: Văzând dispozițiunile art. 568 din procedura civilă; Considerând că, conform acestui text de lege, orice cerere de evicțiune, totală sau parțială, a bunului adjudecat, se prescrie în termen de cinci ani, din momentul executării ordonanței de adjudecare;

Că cei cinci ani încep a curge numai după punerea în posesiune a adjudecatarului, căci termenul de 5 ani este un termen de prescripțiune, iar nu de decădere;

Considerând că legea nu cere ca executarea ordonanței de adjudecare să fie făcută cu anumite forme solemne, de pildă numai prin corpul portăreilor, prin încheierea unui proces-verbal și confirmarea lui de tribunal, ci este suficient numai dacă părțile de bună-voie au făcut punerea în posesiune, adică dacă urmăritul a delăsat imobilul și adjudecatarul a intrat în stăpânire, căci aceasta valorează o executare, întrucât formalitățile pentru punerea în posesiune nu sunt forme solemne;

Având în vedere că apelanții, deși pretind că au fost puși în posesiunea imobilului mai înainte de a cere executarea ordonanței de adjudecare prin corpul portăreilor și că dela acea punerea a lor în posesiune, care echivalează cu o executare, sunt trecuți 5 ani, totuși nu fac cu nimic această dovadă;

Că, din contră, din actele aflate la dosarul de urmărire se constată că imobilul a fost încredințat de justiție unui conservator anume M. Nicolescu ca să-l administreze; că, acesta a fost nevoit să ceară expulzarea din imobil a d-lui Florea Mușat Rădulescu, moștenitorul debitorului urmărit; că, după cererea conservatorului, la 20 Martie 1904 tribunalul de notariat Ilfov, prin încheierea sa No. 2935 a ordonat expulzarea din imobil a lui Florea Mușat Rădulescu; că, acesta făcând contestațiune în contra expulzării sale i-a fost respinsă ca nedovedită prin sentința No. 296 pronunțată în ziua de 3 Septembrie 1904; că, în fine, expulzarea a fost executată în ziua de 22 Maiu 1904, de către portărelul Grigore Botescu de pe lângă tribunalul Ilfov, după cum se constată din procesul-verbal încheiat de dânsul în aceia zi și aflat la dosar;

Considerând că, din cele ce preced, rezultă pe deplin că debitorul urmărit a avut posesiunea imobilului până la 22 Maiu 1904, când Florea Mușat Rădulescu unul din moștenitori a fost expulzat;

Că, dacă adjudecatarii au avut în posesiune imobilul mai înainte de executarea ordonanței prin corpul portăreilor, care a avut loc la 11 Iunie 1909, căci în procesul-verbal de executare încheiat în acea zi se prevede că imobilul s'a găsit stăpânit de dânsii la acea dată, este cert că ei nu l'au putut avea în posesiune decât după 22 Maiu 1904, când a fost expulzat Florea Mașat Rădulescu din imobil; ori dela această dată și până la 16 Februarie 1909, când s'a intentat acțiunea nefiind trecuți cinci ani, mijlocul de apel bazat pe prescripțiunea prevăzută de art. 568 din pr. civilă se găsește neîntemeiat, iar proba cu martori cerută de apelanți pentru a dovedi data când au luat în stăpânire imobilul urmează să fie respinsă ca inutilă în cauză, întrucât este cert că adjudecatarii neputând avea în posesiune imobilul decât după 22 Maiu 1904, ei nu pot invoca cu succes prescripțiunea din art. 568 pr. civilă;

În ce privește al doilea motiv de apel :

Având în vedere că, din depozițiunile martorilor ascultați de tribunal (a se vedea depozițiunea martorului Florea Dumitrescu), din extractele de naștere prezentate de reclamant și din actele aflate la dosarul urmăririi cu No. 4449 din 1897 (din conceptele de afipte, citațiuni în cursul urmăririi și din însăși ordonanța de adjudecare) din toate acestea se constată că, de pe urma defunctului Mușat Rădulescu au rămas șapte moștenitori și anume: Florea, Marin, Nae, Simion (acesta reprezentat în cursul urmăririi prin fratele său Florea ca tutore), Ion, Alexandru, (toți aceștia șase cari au fost citați în cursul urmăririi), și în fine cel mai mic de asemenea numit Ion, care nu a fost citat în cursul urmăririi;

Că, acesta din urmă și-a dovedit pe deplin calitatea de fiu legitim al defunctului său tată Mușat Rădulescu, că de asemenea a dovedit că n'a fost de loc citat în cursul urmăririi; în această privință Curtea adoptă în totul motivele din sentința apelată fiind juste și bine întemeiate;

Că, fiind pe deplin stabilit că reclamantul Ion Mușat Rădulescu este fiul legitim al lui Mușat Rădulescu, că n'a fost citat în cursul urmăririi și că depe urma numitului defunct au rămas șapte moștenitori, urmează a se recunoaște numitului reclamant dreptul la a șaptea parte din imobil, iar nu la a șasea parte cum a decis tribunalul, a se declara

în consecință neopozabilă ordonanța de adjudecare față de dânsul în ce privește a șaptea parte și a se pronunța eșirea din indiviziune în principiu a acestei averi;

Că, dar, cel d'al doilea motiv de apel fiind întemeiat, urmează a se admite în parte apelul făcut de Alexandrina T. Marinescu și Tănase Marinescu în sensul mai sus arătat;

Având în vedere și cererea apelanților de a li se acorda cheltueli de judecată și văzând dispozițiunile art. 140 și urm. din pr. civilă.

Pentru aceste motive, admite în parte apelul, etc.

Scmnați: M. Gr. Ciocărdia, N. N. Săulescu, M. Balș,
P. Hagiopol.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

TRIBUNALUL CIVIL DIN DUNKERQUE

Audiența dela 14 Iunie 1913

INTERDICȚIE. — BOALĂ FIZICĂ. — PARALIZIA LIMBEI. — INADMISIBILITATE. — ART. 489 C. FR. (435 C. CIV. ROM.).

Interdicțiunea fiind stabilită numai ca un remediu al bolilor mintale, nu se aplică la bolile fizice. Astfel, judecătorul nu poate pronunța interdicțiunea contra individului atins numai de paralizia limbii, care-l pune în imposibilitate de a se putea exprima¹⁾.

Observațiune. — Numai alienațiunea mentală, sub orice formă s'ar manifestă, poate astăzi servi de bază la pronunțarea interdicției, pentru că cauzele interdicției sunt enumerate de lege în mod limitativ. Prin urmare, lipsa de caracter sau de moralitate, bătrânețile cele mai adânci, infirmitățile trupesti care nu lasă nicio speranță de tămăduire, în specia judecată de tribunalul din Dunkerque, paralizia limbii, etc., și chiar beția în exces și obișnuită²⁾, care, precum se știe este mama tuturor viciilor, nu consitue în sine și fără alte împrejurări cauze suficiente spre a putea provoca interdicțiunea unei persoane. Vezi D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, III, partea I, p. 5 urm., (ed. a 2-a) și numeroasele autorități citate acolo.

S. R.

1) Soluție dentică a Curței din Caen. Sirey, 79.2. 336, D. P. 80. 2. 247. V. D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, III, partea 1, p. 6, nota 1 (ed. a 2-a).

2) În codul german, beția (*Trunksucht*) este, din contra o cauză de interdicție (art. 6 § 3), și această dispoziție este foarte nemerită. În vechiul drept francez, desfrânarea eră o cauză de interdicție mai ales în privința femeilor care și risipeau bunurile lor (*quæ luxuriose vivunt*), ceea ce astăzi nu mai este admisibil. Vezi Alexandresco, *op. cit.*; p. 6, nota 2 (ed. a 2-a).